Є ТАКА ЧАСТИНА

ПЕРЕДОВИЙ... ТИЛ

4

ДО 70-РІЧЧЯ ПЕРЕМОГИ У ВЕЛИКІЙ ВІТЧИЗНЯНІЙ ВІЙНІ: УКРАЇНСЬКИЙ ВНЕСОК

1943 РІК: ПОЧАТОК ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

Історія так розпорядилася, що 1943 рік став переламним у ході Великої Вітчизняної війни. Саме тоді відбулися наступальні операції Червоної армії, які, образно кажучи, запалили досвітні вогні майбутньої перемоги. Цей рік став визначальним для українського народу: розпочалося визволення від фашистських загарбників рідної землі, зокрема столиці України міста Києва.

6-7

НАРОДНА АРМІЯ

ЄДИНА КРАЇНА!

ЦЕНТРАЛЬНИЙ ДРУКОВАНИЙ ОРГАН МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ УКРАЇНИ

ЧЕТВЕР, 2 КВІТНЯ 2015 РОКУ №36 (5371)

ПРИЗОВ — 2015

НІКОГО ЗІ СТРОКОВИКІВ У ЗОНУ АТО НЕ ВІДПРАВЛЯТИМУТЬ

Фото Віталія СТЕЦИШИНА

В Україні стартував призов на строкову військову службу. Попри півторарічну перерву, у Львівській області він розпочався планово та організовано. Цього разу звідси буде направлено до війська понад 1400 хлопців, що є другим показником після Дніпропетровської області.

Уже на 8 годину ранку біля Личаківсько-Шевченківсько-Залізничного об'єднаного районного військового комісаріату м. Львова почали юрбитися призовники з отриманими повістками.

Як розповів тимчасовий виконувач обов'язків військового комісара Личаківсько-Шевченківсько-Залізничного об'єднаного районного військового комісаріату м. Львова підполковник Владислав Заришняк, цьогорічна призовна кампанія має чимало нововведень і особливостей.

— По-перше, змінився призовний вік тих, кого ми призиваємо. Якщо раніше до війська йшли хлопці від 18 до 25 років, то відтепер братимемо тих, кому виповнилося двадцять, але не більше 27 років. Змінився і перелік тих осіб, хто підлягає відстрочці за станом здоров'я і за сімейними обставинами. Наприклад, втратили право на відстрочку депутати селищних, міських, районних та обласних рад, вчителі, які працюють у загальноосвітніх навчальних закладах не в сільській місцевості. А опікуни мають право на відстрочку лише в тому разі, коли, крім них, нікому доглядати непрацездатних людей.

СТОР. 3

ОФІЦІЙНО

ЗАТВЕРДЖЕНО ПЛАН ПРОВЕДЕННЯ БАГАТОНАЦІОНАЛЬНИХ НАВЧАНЬ У 2015 РОЦІ

Президент України Петро Порошенко підписав Указ «Про План проведення багатонаціональних навчань за участю підрозділів Збройних Сил України на території України та їх участі у багатонаціональних навчаннях поза межами України на 2015 рік і про допуск підрозділів збройних сил інших держав на територію України у 2015 році для участі у багатонаціональних навчаннях». Глава держави також підписав Закон № 255-VIII від 17 березня про допуск підрозділів збройних сил інших держав на територію України у 2015 році для участі у багатонаціональних навчаннях, повідомляє прес-служба глави держава.

Коментуючи участь українських військових у багатонаціональних навчаннях, Президент зазначив: «Рівень підготовки наших військовослужбовців, які беруть участь у навчаннях та тренуваннях, має бути таким, щоб вони стали інструкторами з підготовки і поширювали досвід, який набули, для боротьби з диверсійно-розвідувальними групами для підвищення ефективності різних секторів наших Збройних Сил».

СТОР. 2

ІНІЦІАТИВИ ПРЕЗИДЕНТА

ЗАКОНОДАВЧІ ЗМІНИ ДОЗВОЛЯТЬ СУТТЄВО ЗБІЛЬШИТИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВІЙСЬКА

Президент України Петро Порошенко провів розширену нараду з питань законодавчого забезпечення військової та безпекової сфер за участю керівників силових відомств, Міністерства оборони, Генерального штабу та представників волонтерських організацій, повідомляє прес-служба глави держави.

Президент доручив у невідкладному порядку підготувати та винести на розгляд Верховної Ради низку законодавчих змін, які стосуються військової та безпекової сфер.

Так, з ініціативи Петра Порошенка розробляється законопроект, який дозволить суттєво збільшити харчове забезпечення військовослужбовців, зробить процедуру державних закупівель більш ефективною та прозорою.

Крім того, Президент окремо провів робочу нараду з питань оборони і безпеки з керівниками силових відомств. Зустріч була присвячена аналізу поточної ситуації в зоні проведення антитерористичної операції та стану виконання Мінських домовленостей, а також перспективам розвитку подій та варіантам реагування.

УРЯДОВІ ПРІОРИТЕТИ

МАКСИМУМ УВАГИ ЗАХИСНИКАМ ВІТЧИЗНИ

Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк під час засідання уряду наголосив на необхідності того, аби всі виплати, передбачені в Законі про Державний бюджет для учасників АТО, «дійшли до людей», повідомляє Департамент інформації та комунікацій з громадськістю секретаріату КМУ.

«Кажуть, що не до всіх дійшли виплати. Десь якась бюрократія, хтось якийсь папірець не написав. А ми за цими папірцями забуваємо про людську долю. А для держави це одне з ключових завдань — як держава ставиться до своїх захисників, так і народ ставиться до держави», — наголосив глава уряду.

Він нагадав, що із зони АТО невдовзі повернуться 35 тисяч військовослужбовців: «Треба підключати обласні й районні державні адміністрації. З людьми треба говорити, запитувати, чим можемо допомогти. Максимум контактів з сім'ями».

Глава уряду звернувся до голови Державної служби у справах ветеранів та учасників АТО Артура Дерев'янка: «Від вас зараз залежить дуже багато. У вашому розпорядженні всі: прем'єр-міністр, міністри, всі обласні адміністрації. Сьогодні ваша найвища відповідальність — щоб той, хто зі зброєю в руках захищав Україну, отримав належну повагу і допомогу від української держави і від української влади. Це наш з вами обов'язок».

Окрім того, Арсеній Яценюк нагадав, що Кабінет Міністрів виділив кошти на протезування бійців АТО за кордоном. Глава уряду доручив Держслужбі у справах ветеранів та учасників АТО разом із Міністерством соціальної політики України та Міністерством оборони України перевірити виконання програми з урядової допомоги учасникам АТО для протезування.

Народна армія
2 квітня 2015 року

ЗА РАТНУ СЛУЖБУ — НАГОРОДИ!

«З ТАКИМИ БІЙЦЯМИ ВСЯ УКРАЇНА МОЖЕ ПОЧУВАТИСЯ ЗАХИЩЕНОЮ»

Президент Петро Порошенко відвідав 407-й військовий госпіталь Міністерства оборони в місті Чернігів, де лікуються військові — учасники АТО, та вручив орден Богдана Хмельницького III ступеня лейтенанту Єгору Щербакову, орден «За мужність» III ступеня прапорщику Дмитру Воробею, сержанту Миколі Гурину та старшому солдату Владиславу Коржу.

Фото з офіційного сайту Президента України

Командир 1-го розвідувального взводу розвідувальної роти 30-ї окремої механізованої бригади Єгор Щербаков перебував у зоні АТО з червня 2014 року. Він виконував бойові завдання з ведення розвідки в районі населених пунктів Степанівка, Петровське, Артемівськ, Дебальцеве, Луганське. 9 лютого 2015 року потрапив під артилерійський обстріл та отримав поранення, після чого був госпіталізований.

Начальник групи секретного документального забезпечення 13-го окремого мотопіхотного батальйону Дмитро Воробей був мобілізований у травні минулого року, після чого виконував бойові завдання поблизу Сватового, Нової Олександрівки, Теплого, Станиці Луганської, Дебальцевого. Поранення отримав у лютому цього року поблизу н. п. Луганське Донецької області під час танкової атаки противника.

Заступник командира протитанкового взводу роти вогневої підтримки 5-го батальйону 25-ї окремої механізованої бригади Микола Гурин був задіяний у АТО з листопада 2014 року. Захищав опорний пункт в районі н. п. Оріхове Луганської області. 26 січня 2015 року під час виконання бойового завдання група, у складі якої був і Микола Гурин, натрапила на засідку, під час бою він отримав поранення.

Водій-заправник взводу паливно-мастильних матеріалів роти забезпечення 101-ї бригади охорони Генерального штабу Владислав Корж перебував у зоні АТО з грудня 2014 року. Виконував завдання в районі н. п. Дебальцеве. 14 лютого поточного року під час виконання бойового завдання потрапив під мінометний обстріл та отримав поранення.

«Ви є зразком мужності і героїзму. Приємно, що такі воїни, як ви, тримають український прапор. Впевнений, що з такими бійцями вся Україна може почуватися захищеною», — сказав Президент, повідомляє прес-служба глави держави.

Також Петро Порошенко вручив пам'ятні подарунки солдату Юрію Погрібному, старшим солдатам Віктору Домбровському та Олександру Ушатому, сержанту Олександру Надточію, старшому сержанту Максиму Карпенку, капітану Миколі Коваленку.

Глава держави наголосив, що український народ високо цінує мужність і героїзм, виявлені бійцями у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України.

Начальник госпіталю — полковник Олександр Слесаренко поінформував Президента про перебіг лікування та стан військових. За його словами, бійці отримують необхідний для одужання комплекс заходів, забезпечені медичними препаратами тощо. Він також ознайомив главу держави з роботою установи. Зокрема, продемонстрував кабінет лікувальної фізкультури, відділення анестезіології, реанімації та інтенсивної терапії, операційний блок.

Нині в Чернігівському госпіталі проходять курс лікування 49 військовослужбовців, направлених до військово-медичної установи із зони проведення антитерористичної операції. За весь період АТО лікування в госпіталі пройшли 1190 військовослужбовців.

ОФІЦІЙНО

ЗАТВЕРДЖЕНО ПЛАН ПРОВЕДЕННЯ БАГАТОНАЦІОНАЛЬНИХ НАВЧАНЬ У 2015 РОЦІ

Так, на території України в 2015 році передбачена низка українсько-американських навчань — «Фіарлес Гардіан-2015» (загалом учасників 2,2 тис. осіб, з них до 1 тис. — військові США), «Сі Бриз-2015» (загалом 2,5 тис. учасників, з них до 1 тис. — військові США та до 500 військових з країн НАТО та програми «Партнерство заради миру») та «Сейбер Гардіан/Репід Трайдент-2015» (загалом 2,1 тис. учасників, з них до 500 військових США та до 600 військових з країн НАТО та програми «Партнерство заради миру»), а також українсько-польські навчання авіаційних підрозділів «Безпечне небо-2015» (загалом 350 учасників, з них 100 польських військових) та підрозділів військової поліції «Правопорядок-2015» (загалом 100 учасників, з них 50 польських військових). Для цього указом Президента дозволяється допустити на територію України для участі в багатонаціональних навчаннях підрозділи збройних сил США, держав-членів НАТО та держав-учасниць програми «Партнерство заради миру», Польщі з озброєнням, військовою технікою, кораблями, підводними човнами, літаками та вертольотами на строки та в кількості, що затверджені указом.

Крім того, затверджений план участі українських військових у багатонаціональних навчаннях закордоном. Передбачені навчання тренувальних груп військової поліції в Німеччині (до 30 військових Збройних Сил України), протичовнове навчання держав Чорноморського басейну «Морський щит-2015» (до 500 українських військових) та багатонаціональне навчання військ зв'язку «Коалішин Ендевор/Комбайнд Ендевор — 2015» в Німеччині (до 40 військових Збройних Сил України). Ще плануються участь у багатонаціональних навчаннях «Кленова арка-2015» в Литві (до 120 військових Збройних Сил України), «Світла лавина-2015» в Угорщині (до 30 військових від Збройних Сил України) та «Трайдент Джанчер-2015» в Іспанії та Португалії (до 50 українських військових), а також участь у сертифікаційному навчанні бойової тактичної групи Європейського Союзу «Коммон Челлендж-2015» в Німеччині (до 60 військових Збройних Сил України).

Початок на 1-й стор.

ПРИЙОМ ГРОМАДЯН З ОСОБИСТИХ ПИТАНЬ

ПОДВИГ ГЕРОЇВ УВІЧНЯТЬ У ДОКУМЕНТАЛЬНОМУ ФІЛЬМІ

Фото Андрія ШМАТОВА

Суворий і грізний подих війни на Донбасі відчувається й у громадській приймальні Міністерства оборони України. Доносять його батьки тих військовослужбовців, які загинули під час проведення антитерористичної операції. Така трагічна доля спіткала й старшого лейтенанта Олександра Попова. До відправки на війну він працював інженером на одній з шахт "Павлоградвугілля". А оскільки мав дві вищі освіти і досвід управлінської роботи, просування по службі було йому забезпечене. Але коли офіцера запасу покликали до військкомату, він швидко зібрався і за мобілізацією відбув на війну. Бойове хрещення Олександр Олександрович пройшов на передовій під Іловайськом, а смертю героя загинув у місті Дебальцеве.

На прийом, який проводив заступник Міністра оборони України — керівник апарату Петро Мехед, прибула мати загиблого військовослужбовця Любов Попова. Вона повідомила, що виховала трьох синів-офіцерів і доньку — підполковника міліції. А привело її до громадської приймальні не лише горе, пов'язане зі загибеллю Олександра, а й питання неналежного вшанування не лише її загиблого сина, а й ще чотирьох воїнів-шахтарів. За словами Любові Іванівни, військовий комісар району навіть не прибув на їхнє поховання, не знайшов можливості прийняти її стосовно надання потрібних документів. Вона стала свідком неуважного ставлення працівників цієї установи до розгляду звернень і військовозобов'язаних.

Близько до серця сприйняв порушені проблеми Петро Мехед. Він висловив щире співчуття матері загиблого офіцера, вручив витяг з наказу Міністра оборони України про присвоєння Олександру Попову посмертно звання капітан, повідомив, що підготовлено подання про нагородження його орденом посмертно. Передбачається також створення військовими тележурналістами документального фільму про подвиг і життя цього героя-шахтаря і його загиблих побратимів. Водночас заступник Міністра оборони — керівник апарату запевнив Любов Іванівну в тому, що за її зверненням буде перевірена діяльність Павлоградського РВК щодо питань, які порушила мати загиблого військовослужбовця.

Про посилення турботи керівництва військового відомства про учасників антитерористичної операції засвідчив й розгляд прохання полковника Ігоря Б. про призначення на посаду воєнкома одної з областей. Останній повідомив, що має певний досвід такої роботи, цього року заочно закінчує Національний університет оборони України імені Івана Черняховського. Петро Мехед повідомив, що на посаду, на яку претендує полковник, буде призначено командира батальйону, учасника бойових дій на Донбасі. Сприяти кар'єрному зростанню офіцерів з бойовим досвідом — вимога Президента України, Міністра оборони. А щодо вирішення питання відвідувача громадської приймальні, то йому по завершенні навчання запропонують декілька посад на його вибір.

Громадяни Олег С. і Олег О. поцікавилися станом справ зі створенням Національного військового меморіального кладовища. Заступник Міністра оборони України — керівник апарату поінформував їх про останнє засідання міжвідомчої комісії. На ній розглядалися питання щодо розробки концепції створення меморіалу, місця його розташування, виділення земель під його розбудову, фінансування. Безпосередньо цим питанням буде опікуватися Міністерство регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України.

Володимир ЧІКАЛІН,
«Народна армія»

ОГОЛОШЕННЯ

Оголошується конкурс на заміщення вакантних посад у Науково-методичному центрі кадрової політики Міністерства оборони України

1. Начальник відділу науково-методичного забезпечення (проведення кадрової політики), штатно-посадова категорія «полковник», посадовий оклад 1490 — 1590 грн.

1.2. Умови конкурсу:

можуть брати участь особи офіцерського складу, які мають вчене звання (науковий ступінь), досвід організації науково-дослідної роботи, повну вищу військову освіту відповідного професійного спрямування оперативно-тактичного рівня за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра.

2.1. Провідний науковий співробітник відділу науково-методичного забезпечення (впровадження новітніх технологій кадрового менеджменту), штатно-посадова категорія «підполковник», посадовий оклад 1400 — 1500 грн.

2.2. Умови конкурсу:

можуть брати участь особи офіцерського складу, які мають вчене звання (науковий ступінь), досвід організації науково-дослідної роботи, повну вищу військову освіту відповідного професійного спрямування тактичного рівня за освітньо-кваліфікаційним рівнем спеціаліста.

3.1. Старший науковий співробітник відділу науково-методичного забезпечення (впровадження новітніх технологій кадрового менеджменту), штатно-посадова категорія «підполковник», посадовий оклад 1380 — 1460 грн.

3.2. Умови конкурсу:

можуть брати участь особи офіцерського складу, які мають вчене звання (науковий ступінь), досвід організації науково-дослідної роботи, повну вищу військову освіту відповідного професійного спрямування тактичного рівня за освітньо-кваліфікаційним рівнем спеціаліста.

Офіцери для участі в конкурсі надсилають такі документи (матеріали):

рапорт, який подається особою офіцерського складу за командою;

автобіографія;

копії документів про освіту та кваліфікацію;

копії документів про науковий ступінь і вчене звання;

службова характеристика;

службова картка;

медична книжка;

довідка про проходження військової служби;

список наукових праць (винаходів).

Працівники для участі в конкурсі надсилають такі документи (матеріали):

заява;

автобіографія;

копії документів про освіту та кваліфікацію;

копії документів про науковий ступінь і вчене звання;

службова характеристика;

копія паспорта;

копія ідентифікаційного коду;

копія трудової книжки;

список наукових праць (винаходів).

Дата проведення конкурсу — 6 травня 2015 року.

Термін подання документів — 30 квітня 2015 року включно.

Документи надсилаються на адресу: 03113, м. Київ-113, проспект Перемоги, 55/2, Науково-методичний центр кадрової політики Міністерства оборони України.

Додаткова інформація щодо основних функціональних обов'язків та умов оплати праці за тел. 454-73-35.

УКРАЇНА — США

НА ЧАСІ — ПИТАННЯ ОЗБРОЄННЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЙСЬКА

Фото Андрія ШМАТОВА

У Києві Міністр оборони України генерал-полковник Степан Полторак зустрівся з делегацією Конгресу США на чолі з головою комітету Палати представників з питань збройних сил Конгресу США Вільямом «Мак» Торнберрі задля обговорення питань щодо перспектив співпраці з США та НАТО.

— Наша країна щиро вдячна Сполученим Штатам Америки за фінансову підтримку Української армії, — зазначив під час зустрічі Міністр оборони України генерал-полковник Степан Полторак. — Ми високо цінуємо допомогу, яку ви надаєте Україні під час складної воєнно-політичної ситуації, спричиненої агресією з боку Російської Федерації.

Щодо перебігу антитерористичної операції на території Донецької та Луганської областей очільник вітчизняного оборонного відомства повідомив, що Україна суворо дотримується Мінських домовленостей та 7 березня сили АТО завершили відведення важкого озброєння від лінії зіткнення. Українські військовики відкривають вогонь лише у відповідь. Втім ситуація залишається напруженою. Хоча кількість обстрілів наших позицій зменшилася, терористи все ж не припинили вогонь повністю і застосовують не лише стрілецьку зброю, а й міномети, танки, артилерію.

Під час зустрічі також обговорювалося питання щодо подальшого надання допомоги нашій державі з боку США. Зокрема генерал-полковник Степан Полторак зазначив, що в сьогоднішніх умовах Збройні Сили України мають нагальну потребу в удосконаленні систем управління, зв'язку, розвідки, логістики та військової медицини. Крім того, він наголосив на зацікавленості української сторони в розширенні співпраці з США та отриманні засобів, що дозволяють ефективно протидіяти не лише мінометним обстрілам, а й обстрілам із систем залпового вогню, які активно застосовуються терористами.

— Сподіваюся, що Президент США в найкоротші терміни прийме позитивне рішення з питання якомога швидшого надання Україні оборонного озброєння! — додав Міністр оборони України.

Оксана МАРЧУК, «Народна армія»

ПРИЗОВ — 2015

НІКОГО ЗІ СТРОКОВИКІВ У ЗОНУ АТО НЕ ВІДПРАВЛЯТИМУТЬ

До речі, якщо раніше працівники органів Міністерства внутрішніх справ знімалися з військового обліку в зв'язку з отриманням спеціального звання, то тепер їм простo на весь період служби надається відстрочка. Тобто якщо за певних обставин такий працівник звільняється з органів і йому не виповнилося 27 років, то він підлягає призову на строкову військову службу, — розповів підполковник Владислав Заришняк.

Більш детально про визначення придатності призовників за станом здоров'я розповіла лікар, яка організовує роботу медичного персоналу з медичного огляду призовників Личаківського і Залізничного району міста Львова, Ірина Держко-Котик. За її словами, раніше брали лише практично здорових хлопців, принаймні тих, хто не мав серйозних патологій чи обмежень за станом здоров'я. Тепер ситуація змінилася.

— Непридатними до служби можуть бути тільки ті, хто має ускладнену хронічну недугу, що підтверджують медичні висновки за весь період перебігу хвороби, а також інваліди. Тобто якась одноразова довідка для відстрочки від військової служби вже не підійде. Поширена раніше причина для зняття з обліку як, наприклад, плоскостопість уже не є приводом, щоб визнати строковика непридатним до військової служби. Придатність встановлюється за кількома ступенями діагнозів за захворюваннями без порушень функцій органів. Наприклад, якщо людина має сколіоз 1-го ступеня без порушення функцій хребта та ще один діагноз, для прикладу, реніт або хронічний гастрит тощо, то вона підлягає службі у війську. Раніше у вищезгаданому випадку, коли призовник мав два або більше діагнози, він переходив у резерв та до війська не призивався. А це 10% від загального обліку призовників у військкоматі, — розповідає лікар.

За словами заступника військового комісара — начальника відділення комплектування підполковника Вадима Худолея, за рішенням Президента України нікого зі строковиків у зону АТО не відправлятимуть. Водночас у призовників, кому виповнилося 25 років, буде вибір: або за власним бажанням їхати в зону АТО, адже ця вікова категорія підлягає ще й мобілізації, або йти на строкову. Також збільшилися терміни проходження військової служби. Зокрема для солдатів і матросів, сержантів і старшин строкова військова служба у Збройних Силах України та інших військових формуваннях становитиме 18 місяців, для осіб, які під час призову на строкову військову службу мають ступінь вищої освіти магістра, — 12 місяців.

ДЛЯ СОЛДАТІВ І МАТРОСІВ, СЕРЖАНТІВ І СТАРШИН СТРОКОВА ВІЙСЬКОВА СЛУЖБА У ЗБРОЙНИХ СИЛАХ УКРАЇНИ ТА ІНШИХ ВІЙСЬКОВИХ ФОРМУВАННЯХ СТАНОВИТИМЕ 18 МІСЯЦІВ, ДЛЯ ОСІБ, ЯКІ ПІД ЧАС ПРИЗОВУ НА СТРОКОВУ ВІЙСЬКОВУ СЛУЖБУ МАЮТЬ СТУПІНЬ ВИЩОЇ ОСВІТИ МАГІСТРА, — 12 МІСЯЦІВ

Загалом з цього військкомату до війська у квітні-травні буде відправлено близько 250 осіб. І керівництво військкомату сподівається, що населення районів свідомо поставиться до указу Президента. Для тих, хто має намір ухилитися від військового і конституційного обов'язку, слід зауважити, що держава надала більше прав та можливостей працівникам органів МВС в порушенні кримінальних справ щодо ухильників з метою проведення оперативно-розшукових заходів і спецоперацій із затримки таких осіб.

Віталій СТЕЧИШИН, «Народна армія»

Початок на 1-й стор.

МЕДИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ

РЕАБІЛІТАЦІЯ ПОРАНЕНИХ БІЙЦІВ ПОКРАЩУЄТЬСЯ

Наприкінці квітня в Ірпінському військовому госпіталі відбудеться відкриття відділення, де учасники АТО проходитимуть психофізичну реабілітацію. Саме там завдяки канадському проекту «Ангели-хоронителі України» вперше будуть застосовані унікальні технології та аудіовізуальні стимуляції. На цьому під час брифінгу в «Укрінформі» наголосив помічник Міністра оборони України з медичних питань Всеволод Стеблюк.

— Світовий досвід переконливо доводить, що для успішної реабілітації військових необхідно дотримуватися трьох принципів: раннього початку, етапності та безперервності реабілітації. Відділення реабілітаційного напряму нині створюються у військово-медичних клінічних центрах. Потужність даних центрів зараз становить 1400 ліжок. Вони тісно пов'язані з реабілітаційними відділеннями санаторіїв Міноборони України. Але зважаючи на те, що ми тимчасово втратили 6 санаторіїв, які розташовані на анексованій території Автономної Республіки Крим, то військовослужбовці нині мають змогу проходити реабілітацію лише в трьох оздоровчих закладах — «Трускавець», «Пуща Водиця» та «Хмільник», — зазначив він.

Своєю чергою директор Військово-медичного департаменту Міністерства оборони України Андрій Верба додав, що поранені учасники АТО можуть проходити лікування за кордоном. На сьогодні вже понад 100 військовослужбовців пройшли реабілітацію в Німеччині, Ізраїлі, США, Болгарії та Прибалтиці. Крім того, понад 80 бійців вилікувано, а 38 перебувають на лікуванні у провідних клініках світу.

Він також зауважив, що для зменшення часового інтервалу надання кваліфікованої допомоги пораненим у зоні АТО створені спеціальні групи посилення висококваліфікованих фахівців. До їхнього складу входять хірурги, нейрохірурги, анестезіологи, травматологи тощо.

Олена КРУГЛЄНЯ, «Народна армія»

СИТУАЦІЯ НА СХОДІ УКРАЇНИ

ЩОДЕННІ АТАКИ НА НАШІ ПОЗИЦІЇ ПРОДОВЖУЮТЬСЯ

Противник намагається зірвати мирний процес на Донбасі шляхом здійснення збройних провокацій з використанням автоматичної стрілецької зброї, гранатометів та мінометів. Збройні провокації бойовиків відбуваються по всій лінії розмежування. Місця найбільшого напруження — населені пункти на схід від Маріуполя, район донецького аеропорту, передмістя Горлівки та смт Станиця Луганська. Про це йдеться у повідомленні Інформаційно-аналітичного центру РНБО України.

Найбільш запеклі сутички регулярно відбуваються в селищі Широкине — позавчора там тривав кількагодинний бій. Бойовики здійснили спробу штурму нашого ротного опорного пункту, застосовуючи танки та 120-мм мінomети, що мали бути відведені відповідно до Мінських домовленостей. Також позавчора російські найманці в північному районі селища Широкине знову обмежили свободу пересування спостерігачів місії ОБСЄ. Так, патрулю Спеціальної моніторингової місії було дозволено проїхати до селища лише після прибуття машини ескорту бандформування «ДНР», що порушує Мінські домовленості, які передбачають вільне пересування спостерігачів по всій зоні АТО.

Неспокійною залишається обстановка і поблизу Авдіївки — позавчора проти наших військовослужбовців бойовики застосували бронетехніку, ствольну артилерію та 120-мм мінomети. Обійшлося без втрат. Окрім наших позицій, під вогонь бойовиків потрапило й безпосередньо м. Авдіївка.

Нагадаємо, що важке озброєння, включаючи 120-мм мінomети, ствольну артилерію, підлягає відведенню від лінії зіткнення. Бойовики неодноразово повідомляли, що завершили цей процес, проте щоденні атаки на наші позиції спростовують маніпулятивні заяви противника.

За даними розвідки, внаслідок перерозподілу сфер впливу триває конфлікт між ватажками банди «Восток» і так званими «розвідниками «ДНР».

За інформацією Державної прикордонної служби, протягом минулої доби польотів ворожих безпілотників не зафіксовано.

За минулу добу внаслідок бойових дій загиблих серед українських військовослужбовців немає, 4 з них було поранено.

Є ТАКА ЧАСТИНА

У травні Центральній артилерійській базі озброєння, якою командує полковник Руслан Іващук, виповниться 70 років. Проте візит начальника Генерального штабу — Головнокомандувача Збройних Сил України генерал-полковника Віктора Муженка до цієї військової частини жодним чином не стосувався підготовки до урочистостей.

ПЕРЕДОВИЙ... ТИЛ

База займається ремонтом, зберіганням, видачею стрілецького та артилерійського озброєння, наземного обладнання. Причому в обсягах, що в багато разів перевищують звичайний ритм. Іншими словами, сьогодні тут, як і в багатьох військових частинах, без перебільшення, кується перемога.

— Напружений графік роботи нашої бази пов'язаний, зрозуміло, з проведенням антитерористичної операції. Збільшилися і обсяги робіт, і їхній перелік, — розповів заступник начальника бази по роботі з особовим складом підполковник Андрій Пронін. За його словами, нині майже весь особовий склад залучений до роботи у складі виїзних бригад. Нещодавно ремонтники полковника Руслана Іващука повернулися з Житомира, де відновлювали артилерію та міномети десантників. Інші бригади постійно працюють і в Маріуполі, і у Краматорську. Лагодять техніку, як кажуть, «не відходячи від позицій» — у базових таборах і на блокпостах. Що потребує складного ремонту — буксирують в обладнані цехи.

Самовіддана праця ремонтників на передовій була належно оцінена. Кілька військовослужбовців отримали заохочення, а офіцери Олександр Ісайкін, Олег Чайка та Олександр Усанов — достроково військові звання. Відзначає підполковник Андрій Пронін і двох контрактників — старшого прапорщика Олександра Ткаченка та старшого солдата Олександра Ткаченка. Ці повні тезки творять справжні дива, повертаючи до строю найбезнадійнішу техніку.

Справжніми хранителями ремонтного досвіду та зброярських традицій є цивільні фахівці, які присвятили ремонтній справі все своє життя. Нині саме на них покладена левова частка всіх робіт, які виконуються в пункті постійної дислокації. І хоча завдань вистачило б на завантаження і трьох змін, база озброєння працює в одну. Бракує робочих рук. Та й чи може стояти сюди черга, коли цивільні фахівці отримують ледве дві тисячі гривень? Тут би утримати тих, які є!

Ознайомившись із станом справ на Центральній артилерійській базі озброєння, генерал-полковник Віктор Муженко пообіцяв допомогти знайти вихід із ситуації.

— Бойові дії на Сході України потребують мобілізації всіх сил держави, а ми своєю чергою маємо забезпечити гідну відзнаку кожного, хто працює задля перемоги, — зазначив очільник Генерального штабу ЗС України. Серед варіантів, які можливо застосувати для розв'язання ситуації, — підвищення заробітної платні цивільним працівникам бази або призов їх до лав Збройних Сил з усіма відповідними пільгами та соціальним захистом.

Роман БАКУМЕНКО,
«Народна армія».
Фото Володимира ВОВКОГОНА

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВІЙСЬКА

ТОЧНІСТЬ ЗАОЩАДЖУЄ

На базі Об'єднаного центру метрологічного забезпечення Збройних Сил України з фахівцями-метрологами вперше було проведено показові заняття з відновлення зразків військової техніки, що знаходиться на озброєнні Збройних Сил України і задіяна у проведенні антитерористичної операції на Сході держави. Використовуючи пошкоджену в бойових діях військову техніку, старший інженер відділу повірки та регулювання радіовимірювальних приладів капітан Вадим Звірхівський показав присутнім алгоритм відновлення системи управління вогнем БМП-2, старший інженер відділу повірки та регулювання сервісних засобів вимірювання майор Сергій Кулинич продемонстрував порядок відновлення системи управління озброєнням розвідувального комплексу БРМ-1К, а начальник відділу ремонту засобів вимірювання майор Іван Гузан — зенітно-ракетного комплексу «Стріла-10». Місце проведення такого масштабного заходу було обране невипадково. Об'єднаний центр метрологічного забезпечення Збройних Сил України, підрозділи якого розташовані одразу у трьох містах України, є унікальною військовою частиною, де працюють справжні професіонали. Вони калібрують, ремонтують засоби вимірювальної техніки, що знаходяться на озброєнні Сухопутних військ, Повітряних, Військово-Морських Сил, військово-медичних закладів, проводять обслуговування контрольно-перевірочної апаратури зенітно-ракетних комплексів, протитанкових керованих ракет, гарантуючи їхню безпеку, точність та безвідмовність. Крім цього, фахівці центру здійснюють атестацію лабораторій, які проводять випробування бронежилетів, шоломів, елементів броньованого захисту озброєння.

Виробничий процес у центрі від отримання засобу вимірювальної техніки до видачі його у війська нагадує годинниковий механізм, де все чітко прописано, має свій напрямок та свою чергу.

Складніші вимірювальні операції проводяться у стаціонарі, решта, більша частина, робіт — безпосередньо в місцях дислокації військових частин силами виїзних метрологічних груп із застосуванням пересувної лабораторії вимірювальної техніки.

Щорічно фахівці центру перевіряють понад 25 тисяч приладів, що знаходяться на озброєнні силових структур, проводиться обслуговування десятків зразків контрольно-перевірочної апаратури зенітно-ракетних комплексів та протитанкових керованих ракет.

Торік вперше в історії силами фахівців центру успішно започатковано поточний ремонт озброєння, серед якого контрольно-перевірочна апаратура зенітно-ракетних комплексів «Оса», «Стріла-10», протитанкових керованих ракет «Кобра», «Метис», системи управління вогнем БМП-2, БРМ-1 К та Т-64Б.

Порівняно з ремонтом вказаного озброєння на підприємствах це дає змогу економити значні державні кошти (сотні тисяч гривень) та, що особливо важливо під час ведення бойових дій, час, необхідний для відновлення боєздатності.

У центрі в експлуатації знаходяться деякі прилади з максимальним у Збройних Силах України рівнем точності відтворення одиниць фізичних величин — вихідні еталони Збройних Сил України одиниці об'єму рідини, одиниці температури, одиниці експозиційної дози гамма-випромінювання.

Приємно констатувати, що традиції попередніх поколінь сумлінно продовжує молодь. Справжніми фахівцями своєї справи зарекомендували себе начальник відділу повірки та регулювання сервісних засобів вимірювання майор Андрій Верещага, старший інженер цього ж відділу майор Олександр Кулинич. Певні надії командування частини покладає на молодих офіцерів, які сьогодні тільки розпочинають свою службу, — Дмитра Кириченка, Олександра Пилипея, Андрія Іванова, Іллю Бабічева.

— Підтримання статусу провідної метрологічної частини неможливе без глибокого усвідомлення кожним членом колективу своєї особистої відповідальності за доручену ділянку роботи, відповідальності за захист своєї держави, своєї землі, — такі слова часто говорить підлеглим командир частини полковник Віктор Козєл. І з ним неможливо не погодитись...

Павло ЗАЛЕВСЬКИЙ,
Біла Церква

ОБЛИЧЧЯ МУЖНОСТІ

«Я ДУЖЕ ЛЮБЛЮ УКРАЇНУ ТА ХОЧУ, ЩОБ ЗАКІНЧИЛАСЯ ВІЙНА»

Наприкінці січня сержант Сергій Зозуля вирушив до донецького аеропорту, аби забрати звідти поранених бійців. Врятувати бойових побратимів, навіть піддавши загрозі власне життя, — його добровільне та свідоме рішення.

...МТ-ЛБ з екіпажем з чотирьох осіб наближався до термінала. За кермом — Сергій Зозуля. Раптом бійці почули постріли, які ставали дедалі частішими, а якоїсь миті стали просто безперервними. Обстрілювали саме їхню бойову машину. Все відбувалося майже наосліп, через мряку і туман. Сергій ризикнув і визирнув у люк. Цієї миті терористи прострелили лобове скло МТ-ЛБ. Сергій швидко повернувся на своє місце, аби повідомити командиру, що сидів поряд з ним, обстановку зовні, та так і завмер…

— Командир був мертвий, — схвильовано розповідає військовослужбовець. — Куля, що влетіла в лобове скло, влучила йому просто в чоло. Ця страшна картина й досі в мене перед очами...

Сергій їхав далі. Наступної миті ворожа куля влучила в кулеметника, що також знаходився в бойовій машині. Чоловіка охопив відчай, він намагався знайти в товариша пульс, сподіваючись, що той живий…

Раптовий та гострий біль у лівій руці повернув Сергія до реальності. Його рука лежала якось неприродно, немов окремо від тіла. Терористи поранили і його.

МТ-ЛБ оточили вороги, марно було сподіватися на порятунок. Живими залишилися лише Сергій та ще один боєць, також поранений. Несподівано постріли припинились. Тепер чулися гучні глузування російських найманців. Вони знали, що в машині ще є живі, і всіляко намагалися вигадати собі «розваги».

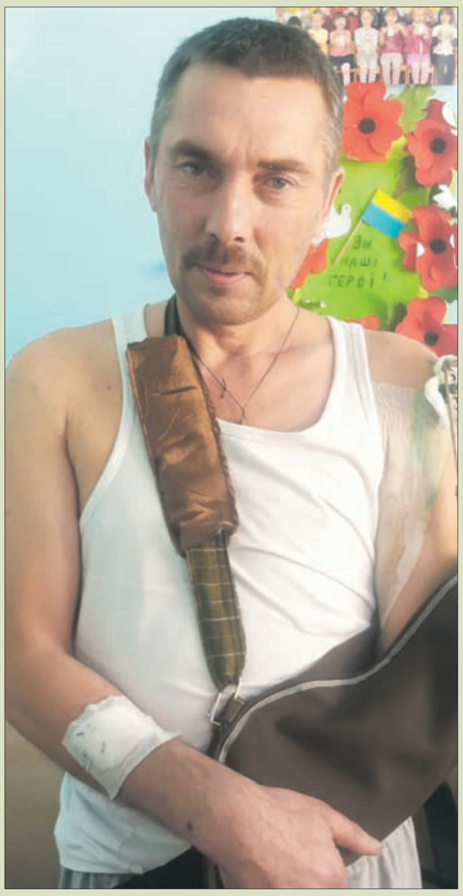
— Вони голосно пропонували одне одному тортури, які можна було б до нас застосувати, — помітно хвилюючись, згадує Сергій. — Хтось із бойовиків вигукнув: «Давайте підсмажимо їх живцем!» Так і зробили…

— Ми дивом залишилися живі. В останню мить вистрибнули з машини, а вона, бідолашна, згоріла, разом із нашими мертвими бойовими побратимами… Бойовики, побачивши нас, обурилися, — пригадує чоловік. — А потім двоє із них кудись потягли мого пораненого в ногу товариша. Я й досі не знаю, що з ним. Можливо, в полоні, дуже сподіваюся, що живий…

За Зозулею приїхав чорний броньований джип. Один із терористів наказав запхати українського сержанта до багажника. І його підлеглі дуже жорстко, абсолютно незважаючи на важкопоранену руку, виконали його наказ.

Скільки часу везли Сергія в багажнику, він сказати не може. Пекучий біль повністю скував тіло. Жодних думок. Навіть смерті він уже не боявся. Лише час від часу у свідомості поставав образ семирічної донечки. І тоді Сергій немов знову повертався до життя і готовий був за нього боротися. Бо так хотілось бодай ще хоч раз побачити непосидюче дівчатко…

Авто зупинилося. Бойовики виштовхали напівсвідомого бійця з багажника. Сергій озирнувся навколо. Поряд була дуже схожа на лікарню будівля. Надія на порятунок іскоркою зажевріла у його серці. А далі поштовхами та з принизливими словами російські найманці потягли пораненого до входу в ту будівлю.

— Так, то була одна з донецьких лікарень — продовжує розповідь чоловік. — Мене затягли в палату. Там вже лежали наші поранені полонені бійці з донецького аеропорту. До нас одразу приставили охоронців, щоб ми не змогли втекти. Мене поклали на вільне ліжко та, пригрозивши, що як захочуть, то розстріляють, пішли геть.

Місцеві лікарі вдало прооперували нашого військового. Вони буквально «склеїли» йому руку, що внаслідок важкого поранення була під загрозою ампутації.

— Я щиро вдячний тим лікарям. Вони, хоч і підтримують терористів, але до нас поставилися по-людськи, — пояснює Сергій. — Інколи вони навіть приносили нам чай, цукерки та пиріжки. Ми всіляко намагалися пояснити їм свою громадянську позицію, що ми не претендуємо на чуже, лише боронимо свою землю від загарбників. Мені навіть здалося, що вони зрозуміли нас. Але російське телебачення на окупованих територіях продовжує нав'язливо пропагувати міфи про українських «фашистів». Тому вони з пересторогою та недовірою ставилися до наших розповідей.

Після декількох тижнів у лікарні Сергія визволили з полону. 6 лютого був проведений обмін полоненими. Чоловіку пощастило бути одним із восьми визволених бійців. Згодом його доправили до Головного військово-медичного клінічного центру «ГВКГ» МО України. Медики військового шпиталю обіцяють, що зовсім скоро його рука повноцінно працюватиме. Втім попереду в сержанта ще чергова складна операція.

— Я дуже люблю Україну та хочу, щоб якнайшвидше закінчилася війна. Хочу скоріше обійняти свою кохану дружину та маленьку донечку, — ось такі земні мрії в Сергія Зозулі — патріота України.

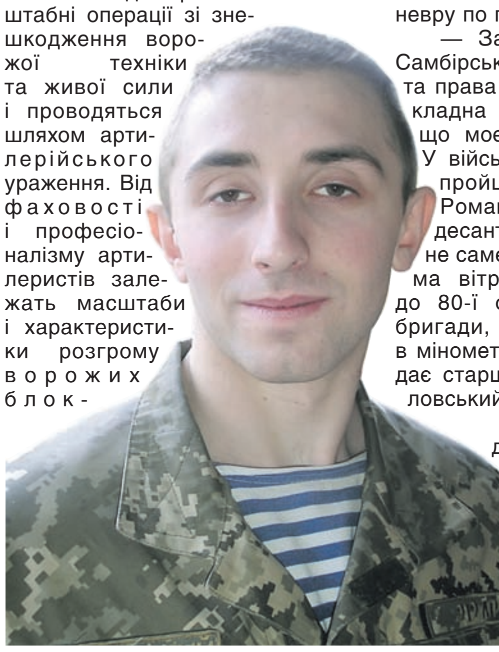
Оксана МАРЧУК, «Народна армія»

ТВОЇ, ВІТЧИЗНО, ПАТРІОТИ!

КОРЕГУВАЛЬНИК ВОГНЮ

Три десятки військовослужбовців, які стали першокурсниками факультету ракетних військ та артилерії Академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного, свого часу брали безпосередню участь у ході проведення антитерористичної операції на Сході країни. За виявлені мужність та героїзм, стійкість та доблесть при виконанні бойових завдань деякі з них нагороджені орденами та медалями. Серед них і старший солдат Андрій Козловський, який у свої двадцять став кавалером ордена «За мужність» III ступеня.

На цій неоголошеній війні старший розвідник-далекомірник 80-ї окремої аеромобільної бригади набув чи не найзатребуванішу нині спеціальність корегувальника вогню. Адже фактично всі масштабні операції зі знешкодження ворожої техніки та живої сили і проводяться шляхом артилерійського ураження. Від фаховості і професіоналізму артилеристів залежать масштаби і характеристики розгрому ворожих блокпостів, скупчень техніки та складів з озброєнням і боєприпасами, можливість переміщення та маневру по певній території тощо.

— Закінчивши у 2012 році Самбірський технікум економіки та права за спеціальністю «Прикладна статистика», зрозумів, що моє покликання — армія! У військкоматі написав заяву, пройшов медичну комісію. Романтика високомобільних десантних військ привела мене саме в лави «обпалених всіма вітрами...» Тож потрапив до 80-ї окремої аеромобільної бригади, а там безпосередньо в мінометну батарею, — розповідає старший солдат Андрій Козловський.

Два роки служби лише додали фаховості і впевненості у прагненні стати професійним військовим. А на початку березня 2014-го він та його товариші вже залишали місце постійної дислокації. Проміжний пункт призначення — Гончарівськ. Тут чергові навчання і бойове злагодження. А згодом — Комінтерн у Харківській області, за цим і станиця Луганська…

— Перші серйозні зіткнення з противником і бойове застосування батареї відбулися наприкінці квітня минулого року. Тоді ми перебазувалися в село Семенівка поблизу Слов'янська. Вогневі позиції облаштовували максимум за півтора кілометра від ворожих блокпостів і вели вогонь, як правило, у відповідь. Деколи їхні міни з 82-міліметрових мінометів розривалися за 30–40 метрів від нас. Однак думати про можливі наслідки влучень часу не було, — пригадує мій співрозмовник.

Корегувальнику вогню, окрім того, що він повинен бути фаховим артилеристом, належить мати навички першокласного розвідника.

— Доводилось непомітно наближатися до ворога на відстань 600 метрів. Деколи сидіти в засідці по три-чотири дні. А після визначення координат цілей і двох залпів нашої батареї слід швидко змінювати позицію, — ділиться тонкощами своєї бойової роботи артилерійський корегувальник.

Його головною зброєю передусім були далекомір і бусоль, а ще потайливість, маневреність і обачливість.

— До чого може призвести навіть найменша недбалість, бачив на власні очі. Одного разу розвідник «у секреті» закурив. Його засікли з протилежної сторони і почали гатити в район міни. Неподалік знаходився і я, тож розриви добре полоскотали нам нерви. Слава Богу, що все обійшлось, — додав Андрій Козловський.

Та, на жаль, смерть наздогнала деяких його товаришів. З батареї загинуло двоє солдатів — Ярослав Давидів та Андрій Одуха. Перший — від кулі, другий — від осколкових поранень. Цих бойових побратимів, як і інші епізоди цієї війни, Андрій, упевнений, не забуде ніколи. Зокрема й те, як йшли на допомогу своїм у луганський аеропорт, як сиділи потім в оточенні, як пробивали «коридор» для виходу підрозділів.

— За що нагородили орденом?.. — перепитує майбутній офіцер-артилерист і стисло розповідає: — Це було ще у травні 2014 року. Наші десантники засікли «Нони», якими терористи роз'їжджали поблизу Семенівки. Надійшла команда на їхнє знищення. Довелось корегувати вогонь. У результаті всі три бойові машини були знешкоджені.

...Стати командиром і офіцером він мріяв давно. А тут співпали ротація і час вступної кампанії, тож мрія почала втілюватися. Вагань, на яку спеціальність вступати, не було — лише на артилерійського розвідника! Зараз першокурсник ділиться своїм бойовим досвідом з товаришами по навчанню. Частенько різними аспектами бойової роботи під час АТО цікавляться й офіцери.

— Я продовжую спілкуватися з бойовими побратимами. Це мужні і надійні товариші, які не шкодують сил і свого життя для захисту рідної землі та її територіальної цілісності. Щодо місцевого населення на Сході України, то зустрічалися різні люди. Дехто відверто запитував нас навіщо ми приїхали. Інші допомагали, чим могли і навіть попереджали про можливі обстріли та переміщення техніки. І таких людей більшість, адже вони добре усвідомлюють, що підтримка терористів несе лише смерть і розруху в регіоні, — зауважив старший солдат Андрій Козловський.

Він готовий хоч зараз поїхати в зону АТО, аби допомогти товаришам. Неодноразово писав клопотання про відрядження на Донбас. Наразі ж намагається якомога краще засвоїти навчальну програму, заповнити прогалини в теоретичній та практичній складовій підготовки майбутнього офіцера-артилериста, аби згодом ще краще боронити свою землю, землю батьків і прадідів.

Віталій СТЕЧИШИН, «Народна армія»

Народна армія
2 квітня 2015 року

ДО 70-РІЧЧЯ ПЕРЕМОГИ У ВЕЛИКІЙ ВІТЧИЗНЯНІЙ ВІЙНІ: УКРАЇНСЬКИЙ ВНЕСОК

Історія так розпорядилася, що 1943 рік став переламним у ході Великої Вітчизняної війни. Саме тоді відбулися наступальні операції Червоної армії, які, образно кажучи, запалили досвітні вогні майбутньої перемоги. Цей рік став визначальним для українського народу: розпочалося визволення від фашистських загарбників рідної землі, зокрема столиці України міста Києва.

Група бійців та командирів 17-го гвардійського корпусу, удостоєних звання Героя Радянського Союзу за форсування Дніпра

1943 РІК: ПОЧАТОК

ПЕРШИЙ ПРОМІНЬ СВОБОДИ

Початок визволення України став можливим завдяки перемозі Червоної армії в Сталінградській битві. Під час грандіозного контрнаступу радянських військ з 19 листопада 1942 по 2 лютого 1943 року було розгромлено п'ять армій гітлерівців, знищено 32 дивізії і 3 бригади, ще 16 з'єднань знекровлено. В полон потрапили понад 90 тисяч солдат Вермахту, 2500 офіцерів, 24 генерали, зокрема командувач фашистських військ генерал-фельдмаршал Паулюс.

Учасник тієї битви видатний український письменник Леонід Первомайський пригадував: «Степовими шляхами, звиваючись, наче величезні брудно-зелені змії, йшли колони полонених фашистів. Вони повільно ступали своїми солом'яними ерзац-валянками, встромивши обледенілі носи у бабські хустки та шарфи, йшли, йшли без кінця, похмурі, пригнічені, розчавлені, мовчазні… У степових балках на збірних пунктах наші каптенармуси роздавали їм з вантажівок хліб… Якби цим солдатам фашизму було доступно у той час будь-яке почуття, то це мало бути здивування перед проявом такої людяності, яка втілювалася в образі веселих, червонощоких каптенармусів, що кидали цим «надлюдям» хліб з вантажівок. А, можливо, й здивування не було… Був лише жах розгрому, оглений яскравим лютневим сонцем у сліпучо-білому степу…»

З початку контрнаступу на Волзі й до кінця березня 1943 року Червона армія розгромила понад 100 дивізій ворога. Фашисти втратили при цьому 1,7 мільйона солдатів і офіцерів, 3,5 тисячі танків, 4,3 тисячі літаків, 24 тисячі гармат. Щоб уникнути повної поразки на цій ділянці фронту, гітлерівське командування вимушене було перекинути сюди із Західної Європи до 35 нових дивізій, відправити до одного мільйона вояків на поповнення частин і з'єднань.

До речі, серед тих полонених були й гітлерівці, які в червні 1941 року вторглися на простори України. Вони по-звірячому поводилися у Львові та Житомирі, грабували й убивали людей у Києві та Харкові, руйнували Донбас. Але в 1943 році для них настав час розплати. А більшість представників «надлюдей» знайшли собі могилу між Волгою та Доном. Не приховували поразку на цій ділянці фронту й гітлерівські генерали. Так, один із них генерал-майор Ганс Дерр у своїй книзі «Похід на Сталінград» визнав, що битва під Сталінградом була для Німеччини найтяжчою поразкою, а для Радянського Союзу — величною перемогою.

Радянські війська, розвиваючи наступальну операцію, стрімко наближалися до східних кордонів України. У лютий холод по бездоріжжю, долаючи снігові замети, воїни ламали жорстокий спротив ворога, поспішали визволити українську землю від фашистських загарбників. Першими на територію України увійшли частини і з'єднання 1-ї гвардійської армії. 18 грудня 1942 року було визволене від фашистських окупантів село Північка Міловського району Ворошиловградської (Луганської) області.

На урочистих зборах, що відбулися в Москві, оприлюднили звернення до трудівників України, в якому зазначалося: «…Вірні сини і дочки українського народу доблесно воюють у лавах Червоної армії, самовіддано працюють у тилу, героїчно борються в партизанських загонах, підготовлюючи повне визволення рідної землі від окупантів».

Верховне командування поставило перед військами Воронезького, Південно-Західного і Південного фронтів завдання звільнити Україну, землю якої понад півтора року топтав чобіт фашистських окупантів. Передбачалося здійснити наступальні операції у напрямку Курська, Харкова та Донбасу. Вже 8 лютого 1943 року радянські війська звільнили Курськ, а ще через два дні підійшли до Сіверського Донця. Ворог почав відходити до Харкова. Гітлер 13 лютого наказав за будь-яку ціну утримувати це місто, задіяв в обороні добірні частини танкових дивізій.

У бою на околиці Харкова зразки героїзму продемонстрували воїни 227-го стрілецького полку, яким командував майор Енвер Ахсаров. Його підлеглі відбили три атаки понад 50-ти танків дивізії СС «Велика Німеччина». Особисто командир полку знищив 12 гітлерівців. Він загинув у цьому бою, але його бійці забезпечили прорив оборони міста і пронесли тіло героїчного командира вулицями Харкова та поховали на Холодній горі. Енвару Ахсарову посмертно присвоєно звання Героя Радянського Союзу, одну з вулиць міста названо на його честь.

На початку березня 1943 року всю країну облетіла звістка про героїчний подвиг 25-ти воїнів гвардії лейтенанта Петра Широніна, який вони здійснили на харківській землі на залізничному переїзді біля станції Безпалівка. Маючи на озброєнні лише кулемети, гранати й одну протитанкову гармату, вони протягом п'яти діб вели нерівний бій з фашистами. На позиції гвардійців ворог спрямував танки, бронемашини, самохідні гармати, до батальйону піхоти. Дим, полум'я накрили позицію взводу, здавалося, ніхто не виживе в цьому пеклі. Але широнінці ні на крок не відійшли, знищили 13 танків і бронемашин, 6 бронетранспортерів, дві самохідні гармати, понад сто гітлерівців. З них живими залишилися лише шестеро, серед них і гвардії лейтенант Петро Широнін. Всі 25 бійців стали Героями Радянського Союзу.

У боях за визволення української землі народилася бойова дружба радянських і чехословацьких воїнів. У районі села Соколове отримав перше хрещення в бою окремий стрілецький чехословацький батальйон під командуванням полковника Людвика Свободи, що був включений до складу 179-ї радянської танкової бригади. Особливо відзначилися в тому бою бійці командира 1-ї роти надпоручика Отакара Яроша. Коли до його командного пункту прорвалися танки і бронетранспортери ворога, він особисто підбив два ворожі танки, був вдруге поранений, але продовжував вести вогонь доти, поки кулеметна черга не скосила офіцера. **Він став першим іноземцем, якому посмертно було присвоєно звання Героя Радянського Союзу**, а його командира Людвика Свободу — майбутнього Президента Чехословаччини — нагородили орденом Леніна. Після бою за Соколове 8 березня 1943 року стало днем народження Чехословацької народної армії.

Герой Радянського Союзу Іван Кожедуб розповідає про повітряний бій (1943 рік)

За чотири місяці наступальних боїв у 1943 році Червона армія просунулася на захід майже на 700 кілометрів, назавжди очистила від фашистських окупантів територію в 490 тисяч квадратних кілометрів, на якій до війни проживало 15,5 мільйона осіб. В Україні були звільнені майже вся Ворошиловградська (Луганська) область, низка районів Харківської і Сталінської (Донецької) областей.

ШЛЯХ ДО КИЄВА — ЧЕРЕЗ КУРСЬК І ХАРКІВ

Воєнне щастя, як і людське, не завжди буває постійним. От і з визволенням Харкова виникла проблема. Вперше місто відбили в гітлерівських загарбників 16 лютого 1943 року. А вдруге — лише 23 серпня того ж року. Чому так сталося? Користуючись відсутністю другого фронту в Європі, припиненням активних дій англо-американських військ в Африці, фашистське військове командування вирішило провести контрнаступ із району Харкова. Гітлер 17–19 лютого провів у Запоріжжі нараду з генералітетом, звернувся до своїх військ з наказом, в якому стверджував, що наступна битва матиме світове значення, в ній вирішиться доля війни.

Того ж дня гітлерівці завдали несподіваних ударів танковими угрупованнями з районів Красноград, Полтави, Красноармійська. Скориставшись тим, що на головних напрямках його ударів радянські танкові бригади мали по 15–20 справних бойових машин, а бази поповнення боєприпасами, пальним відставали від військ на 300–500 кілометрів, ворог отримав перевагу в живій силі та техніці. Відступаючи, радянські війська намагалися зупинити наступ ворога на рубежі Охоче — Сахновщина — Лозова — Краматорськ. Але не змогли цього зробити. Захопивши 15 березня Харків, ворог кинув основні сили на Бєлгород і через три дні знову заволодів цим містом.

Радянське військове командування посилило війська фронту трьома арміями, трьома корпусами. Завдяки такій допомозі вдалося зупинити наступ ворога на так званому південному фасі Курського виступу. Саме тут гітлерівці збиралися втілити в життя план операції під кодовою назвою «Цитадель». У наказі від 4 липня 1943 року Гітлер заявив, що новий наступ його військ стане поворотним пунктом у ході війни, останньою битвою за перемогу Німеччини і остаточно знищить Червону армію.

УПРОДОВЖ ЛИПНЯ 1943 РОКУ БІЙЦІ УПА ЗДІЙСНИЛИ 295 АТАК НА ГІТЛЕРІВСЬКІ ОПОРНІ ПУНКТИ, 682 САБОТАЖНІ АКЦІЇ НА ЗАЛІЗНИЦІ, 119 НАПАДІВ НА ГОСПОДАРСЬКІ ОБ'ЄКТИ, ЗНИЩИЛИ ПОНАД ТРИ ТИСЯЧІ ГІТЛЕРІВЦІВ ТА ЇХНІХ СОЮЗНИКІВ. У ЦІЙ БОРОТЬБІ З ОКУПАНТАМИ ЛИШЕ У ЧЕРВНІ-ВЕРЕСНІ 1943 РОКУ ЗАГИНУЛИ 1243 УКРАЇНСЬКИХ ПОВСТАНЦІ

Курська битва розпочалася 5 липня 1943 року. Гітлерівці під прикриттям вогню артилерії і авіації перейшли в наступ, ввівши у бій понад 300 танків, серед них понад 100 «Тигрів», велику кількість самохідних артилерійських установок. За перші два дні наступу, зазнаючи величезних втрат, противник просунувся вперед на 10 кілометрів. Не спромігшись досягти успіху, він переніс основний удар на Понирі. Але й тут не досяг успіху. Як і у спробі прорватися до Курська. Тоді ворог вирішив здійснити останній план і перенести основний удар на Прохорівку. 12 липня тут відбулася найбільша у світі танкова битва, в якій з обох сторін взяли участь майже 1200 танків і САУ. У боях на бєлгород-курському напрямку ворог втратив 135 тисяч солдатів і офіцерів. 18 липня Гітлер викликав до ставки фельдмаршалів Манштейна та Клюге і з істерикою наказав призупинити операцію «Цитадель». Той же фон Манштейн пізніше писав: «Операція «Цитадель» була останньою спробою зберегти нашу ініціативу на сході. З її припиненням ініціатива остаточно перейшла до радянської сторони».

У битві на Курській дузі тисячі бійців та командирів продемонстрували зразки героїзму та мужності. Так, **військовий льотчик гвардії лейтенант Олександр Горовець установив рекорд у Другій світовій війні. Він вступив у бій з 20 бомбардувальниками ворога і знищив 9 літаків противника.** За цей подвиг йому посмертно присвоїли звання Героя Радянського Союзу. У повітряних

*Продовження.
Початок у №11 (5346)
за 31 січня 2015 року,
№25 (5360) за 5 березня 2015 року*

ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

Загін УПА під час рейду

у звільненому Єнакієвому діти знову сіли за шкільні парти

боях під Курськом відкрив свій бойовий рахунок льотчик-винищувач Іван Кожедуб, який у цій битві збив 9, а до кінця війни — 62 літаки противника, був тричі удостоєний звання Героя Радянського Союзу. Сьогодні його іменем назвало Харківський університет Повітряних Сил. Лише протягом 6 липня танкісти Воронезького фронту знищили 332 бойові машини ворога. П'ять з них підбив лейтенант гвардії Віктор Шаландін, зокрема два «Тигри». Останній танк він знищив, коли його підбита машина вже палала. Відважному танкісту посмертно присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

До історії Великої Вітчизняної війни 5 серпня увійшло як дата, коли на честь визволення Орла і Белгорода в Москві вперше пролунав артилерійський салют. А вдруге — 23 серпня 1943 року, коли 20 артилерійськими залпами з 224 гармат було відзначено визволення Харкова.

Перемога Червоної армії в Курській битві сприяла подальшому визволенню від фашистських загарбників головного міста України — Києва та всієї української землі. Вже 21 вересня 1943 року радянські війська вийшли до Дніпра. Вони на той час звільнили Суми, Чернігів, Полтаву. А на кінець вересня весь Донбас був очищений від окупантів. Шлях радянських воїнів пролягав на Київ. Та їх перепиняв добре укріплений гітлерівцями «Східний вал». Гітлер назвав його рубежем рейху і заявив, що радянські війська не подолають потужні оборонні споруди. Тому Київська наступальна операція для них виявилася надзвичайно складною. Вона тривала з 12 жовтня по 23 грудня 1943 року.

На початку листопада 1943 року війська 1-го Українського фронту зосередилися на вихідних рубежах перед форсуванням Дніпра. На напрямку головного удару його командування сконцентрувало на одному кілометрі фронту понад 300 гармат та мінометів. О 8-й ранку 3 листопада сотні тонн металу обрушилися на голови фашистів. Ось що розповів мені учасник боїв за визволення столиці України полковник у відставці Іван Бойко, який тричі форсував Дніпро в районі Букринського і ще один раз — Лютізького плацдармів. Пригадуючи ті події, Іван Якимович розповідав: «Коли плив у обмундируванні, рукою тримаючись за плоскодонку, тільки іноді підіймав голову, щоб схопити повітря. А навколо — стовпи води від вибухів, зверху нас поливали вогнем ворожі літаки. Була лише одна думка — швидше б дістатися до берега. Із здобутими розвідданими повернувся на лівий берег. Таким чином потім ще два рази під вогнем форсував Дніпро. Кров'ю обливалося моє серце, коли побачив зруйноване місто. 6 листопада Київ був визволений від фашистських загарбників. На моїх грудях з'явилася перша нагорода — медаль «За відвагу». Мені тоді виповнилося 19 років».

ФРОНТИ НАРОДНИХ МЕСНИКІВ

На 1943 рік припав підйом партизанського руху на території України. 25 вересня керівництво республіки звернулося до народних месників, усього населення окупованих районів із закликом всіма заходами забезпечувати допомогу наступаючій Червоній армії, не допустити знищення фашистами народного надбання. Зокрема, у ньому наголошувалося: «Гітлерівці вивозять з фабрик та заводів найцінніше обладнання. Ховайте від фашистів обладнання, закопуйте цінні деталі в землю, зберігайте їх. Прийде Червона армія — і вам це обладнання буде так потрібне для відбудови своїх заводів і фабрик».

Навесні й влітку 1943 року українські партизани взяли на озброєння нову тактику дій — проведення глибоких рейдів значними силами по тилах противника. Особливо успішно діяли партизанські з'єднання під керівництвом Олексія Федорова, Сидора Ковпака, Михайла Наумова тощо. Загалом на окупованій території діяло 45 партизанських з'єднань та майже три тисячі загонів, які мали у своїх лавах до 180 тисяч народних месників.

У цей переломний рік активізували свою діяльність вояки Української повстанської армії. Так, починаючи з травня 1943 року відділи УПА почали проводити великі рейди Правобережною Україною. Зокрема, за три тижні травня повстанські загони здійснили на Житомирщині 15 успішних боїв з гітлерівською поліцією. Найбільш відомим став рейд куреня Гордієнка, який дійшов до Потіївського району і повернувся на Рівненщину. Протягом весни 1943 року вояки УПА провели кілька сотень успішних боїв і сутичок із окупантами. Все це сприяло зміцненню її авторитету. А гітлерівці змушені були зважати на український повстанський рух як на серйозну загрозу для свого панування в регіоні. Про це свідчить те, що 7 червня 1943 року вороже командування розпочало першу масштабну антиповстанську операцію. Для цього окупанти створили спеціальні групи СД, які за допомогою поліцейських частин збиралися відновити «порядок» на окупованих територіях. Однак така жорстокість лише викликала посилення опору фашистам. Загалом упродовж липня 1943 року бійці УПА здійснили 295 атак на гітлерівські опорні пункти, 682 саботажні акції на залізниці, 119 нападів на господарські об'єкти, знищили понад три тисячі гітлерівців та їхніх союзників. У цій боротьбі з окупантами лише у червні-вересні 1943 року загинули 1243 українських повстанці. На той час на окупованій території існували «повстанські республіки», в яких влада належала місцевим командирам збройних загонів УПА і керівникам ОУН.

ВІДНОВЛЕННЯ ВИЗВОЛЕНИХ РЕГІОНІВ

1943 рік став переломним не лише на фронтах, а й у роботі тилу. Достатньо сказати, що валова продукція важкої промисловості збільшилася проти 1942 року на 19 відсотків, а виробництво танків, літаків, боєприпасів та озброєння — на 20 відсотків. Лише в цьому переломному році авіапромисловість дала фронту 35 тисяч літаків, що майже на 10 тисяч більше, ніж у фашистській Німеччині, 24 тисячі танків, серед яких уперше з'явилися важкі танки ІС. Їхня броня була у 1,5 раза міцніша, ніж в гітлерівських «Тигрів», та вдвічі, ніж в «Пантер». Артилерійські заводи відправили на фронт 130 тисяч гармат різних систем. Все це стало можливим завдяки героїчним зусиллям трудівників тилу, зокрема й тих українців, які були евакуйовані разом зі своїми підприємствами на Урал, до Сибіру.

Так, **неоціненну допомогу оборонній промисловості надав Інститут електрозварювання АН УРСР, який очолював Євген Патон. Завдяки розробленій ним технології автоматичного зварювання бронекорпусів продуктивність праці зросла у 5 разів, а економія електроенергії збільшилося на 42 відсотки.** Потім метод Патона почали використовувати при виробництві авіаційних бомб, інших зразків озброєння. За використанням автозварювання у бронекорпусному виробництві Радянський Союз посідав перше місце у світі. У березні 1943 року український вчений Євген Патон був удостоєний звання Героя Соціалістичної Праці.

З перших днів визволення території України розпочалося відновлення народного господарства. Зокрема, **на Донбасі. От і нам після повного звільнення його території від новоявлених окупантів доведеться починати з того, що робили наші співвітчизники в далекому 1943 році.** Так, у Міловському районі Ворошиловградської області фашисти повністю зруйнували місцеву машинно-тракторну станцію. Методом народної відбудови вже до грудня 1943 року було відремонтовано 112 тракторів, 31 комбайн, 65 сіялок. У найкоротші терміни в цій області було відновлено майже тисячу сільськогосподарських підприємств. У Сталінській (Донецькій) області так відродили понад 1100 колективних господарств. А загалом до кінця 1943 року у східних областях України вже працювало понад 10 тисяч колгоспів. Вони мали майже 14 тисяч тракторів, які становили 40 відсотків від тракторного парку 1941 року.

ПЕРШИМИ НА ТЕРИТОРІЮ УКРАЇНИ УВІЙШЛИ ЧАСТИНИ І З'ЄДНАННЯ 1-Ї ГВАРДІЙСЬКОЇ АРМІЇ. 18 ГРУДНЯ 1942 РОКУ БУЛО ВИЗВОЛЕНЕ ВІД ФАШИСТСЬКИХ ОКУПАНТІВ СЕЛО ПІВНІВКА МІЛОВСЬКОГО РАЙОНУ ВОРОШИЛОВГРАДСЬКОЇ (ЛУГАНСЬКОЇ) ОБЛАСТІ

У 1943 році трудівники сільського господарства десяти звільнених від гітлерівців областей України передали Червоній армії плану понад десятки мільйонів пудів хліба, м'яса, овочів, інших продуктів. Наведу рядки з колективного листа трудівників Новопсковського району Ворошиловградської області до воїнів гвардійського з'єднання, бійці якого визволили їхню землю: «До вас, воїни Червоної армії, наше прохання і наш наказ: не давайте жодного перепочинку гітлерівцям, женіть їх геть з нашої землі, визволяйте всіх наших братів і сестер з фашистської неволі. А ми зі свого боку зробимо все, щоб воїни Червоної армії мали достатньо хліба і до хліба».

На визволених територіях розпочалося відновлення роботи шкіл. Уряд України 28 вересня 1943 року ухвалив спеціальну постанову. Відповідно до неї підвищили зарплату і пенсії вчителям, вжили заходи щодо посилення турботи про дітей, батьки яких загинули на фронті. Так, у Ворошиловграді, Харкові відкрили понад 20 дитячих будинків для 2500 дітей учасників війни, а 21 серпня запрацювало Суворовське училище в Харкові. Загалом наприкінці 1943 року в 10612 школах навчалося 1553 тисячі учнів.

Понад тисячу солдатів, офіцерів, генералів 1-го Українського фронту були удостоєні звання Героя Радянського Союзу. 65 військових частин і з'єднань отримали почесні найменування «Київських». Велику ціну заплатили радянські воїни за визволення столиці: під час проведення Київської наступальної операції загинуло понад 800 тисяч солдатів і офіцерів.

Володимир ЧІКАЛІН,
«Народна армія»

ВОЛОНТЕР ІЗ НЕОБМЕЖЕНОЮ ДОБРОТОЮ

«ДЯДЯ ГРИША» ПЕРЕМАГАЄ ЩИРІСТЮ

Приклади безкорисливих подвигів і самовіддачі деяких бійців тилу надихають. Одним з таких є херсонський пенсіонер Григорій Янченко — колишній «афганець», десантник, який втратив на війні обидві ноги. Він зібрав для потреб Українського війська 300 тисяч гривень. Нещодавно Григорій Миколайович став переможцем національного конкурсу «Благодійник року», одним із перших отримав почесну нагороду «Бурштиновий ангел добра».

— Я без вагань вирішив збирати кошти для військових. Якось один чоловік кинув у скриньку 20 гривень і запитав, чим ще може допомогти. А потім на моє прохання він запропонував мені транспорт для доставки коштів і закуплених речей у миколаївський госпіталь для поранених. Уже по дорозі небайдужі люди з ринку надавали нам ще фруктів. Усі продукти передавали польовим кухням, а потрібні речі — особисто бійцям на передовій. Пригадую, як вони раділи тільникам, бо це щось особливе для десантника, — розповідає Григорій Янченко. — Згодом я потоваришував із іншими волонтерами, автомайданівцями. Ми їздили по блокпостах на Херсонщині, досить часто бували й у зоні АТО. На всі зібрані кошти зазвичай купуємо військовий одяг, розвантажувальні жилети, оптичні приціли, взуття, прилади нічного бачення.

Григорій Янченко є людиною з обмеженими фізичними можливостями, але з безмежним бажанням зробити свій внесок у перемогу України. Колись продавав газети в кіоску. А починаючи з квітня минулого року чи не щодня долає три кілометри на інвалідному візку до популярного в Херсоні торговельно-розважального центру. Тут, жартує чоловік, його нове «робоче місце». До візка прикріплена скринька для грошей із написом про допомогу Українській армії, поруч — фотозвіти візитів із подарунками для бійців, а за спинкою візка два прапори — України та високомобільних десантних військ.

— Знаєте, я коли почув про тих псковських десантників, які нібито заблукали на нашій території, дуже розчарувався. Стало боляче, адже свого часу я служив саме в тій псковській бригаді, — говорить Григорій Янченко. — Відтоді минуло багато часу, там зовсім інші люди, вони підтримують терористів, які вбивають наших хлопців. Попри агресію сусідньої держави, наш народ не здолати. Голодомори, світові війни не стали перешкодою для нашого народу, він все одно живе й бореться. Тож я вірю, що ми обов'язково переможемо. Такий чудовий народ не повинен страждати.

Сергій ДАНИЛЕНКО,
Херсон

НА ПОЕТИЧНІЙ ХВИЛІ

Олександр БОНДАРЕНКО,
полковник запасу

ЖЕРТВИ ПРОПАГАНДИ

Тож скільки ще твердити світу:
Ну не беріть собі на віру
Оту брехню Кремля еліти,
Яку знести нема вже сили.
Що більше слухаєш ті тези,
То голові наносиш шкоди.
Немов здоровий і тверезий,
А вже підпав під дію коду!
Лаврови, чуркіни, пєскови
Майстрами стали по ремейках.
А щодо кредо кисельових —
Не переплюнеш їх по фейках.
А як збираються квартетом,
Їдять очами диригента.
Він справжнім є «авторитетом»,
Бо гріє ж крісло президента.
І меж фантазіям немає:
«Нову расєю» там згадав...
На почуттях народу грає,
І всім вдає, що він — удав.
Що проковтне і не помітить.
Що за амбіції розчавить.
Йому ж в країні цій не жити,
Тому й свідомість нашу травить.
І нам цей «руський мир» так званий
Страшніший за жахи криваві.
Він — мовби сіль на наші рани.
А біль не треба нам в державі!
Гібридні війни замість миру...
Уже фальшують нам історію...
Немає в нас, шкода, Сибіру —
Туди б їх всіх за ці теорії!
В народі кажуть не даремно:
Хто безсоромно вміє красти,
Той також вміє достеменно
І брехеньки чудово скласти.
По суті всі ми є вже жертви
Інформаційної навали.
Але ж живі, табу нам вмерти —
На це нам права не давали!
Тепер моя і ваша справа —
Зробити все від нас належне,
Онукам зберегти державу,
Квітучу, мирну, незалежну!

ЦИВІЛЬНО-ВІЙСЬКОВЕ СПІВРОБІТНИЦТВО

ДОБРІ СПРАВИ ДОЛАЮТЬ РОСІЙСЬКУ ПРОПАГАНДУ

Місто Авдіївка залишається «гарячою точкою» на мапі антитерористичної операції. Тут щодня чути вибухи. Постачальники не ризикують завозити в місто продукти. Бойовики блокують ефір українських каналів, водночас свою чорну справу робить російська пропаганда. Серед емоцій мешканців переважають недовіра та глибокий розпач. У таких умовах два тижні тому в Авдіївці розпочала свою роботу група цивільно-військового співробітництва. Відтоді ситуація в місті змінюється на краще.

— Сьогодні ми вкотре доставили місцевим мешканцям гуманітарну допомогу від простих людей з усієї України, — розповідає офіцер групи цивільно-військового співробітництва. — Волонтери привезли свіжий хліб, продуктові набори, засоби гігієни та теплі речі. Під час кожної такої зустрічі з людьми ми багато спілкуємося. І вже зараз помічаємо зміни у ставленні людей до військових. Достовірна інформація та добрі справи перемагають російську пропаганду. Дедалі більше людей перестають слухати брехню про «карателів», починають вірити тому, що бачать на власні очі.

Військові також доставили гуманітарний вантаж у села поруч з Авдіївкою.

— Ми звикли, що машини по нашій дорозі зазвичай проїжджають на високій швидкості, бо всі хочуть якомога швидше залишити небезпечні місця, — розповідають люди, — тож нас вразили військові, які зупинились, поговорили з нами, дали літнім людям пакети з продуктами, а дітям — солодощі. У декого від хвилювання навіть сльози на очах з'явилися.

Владислав НАЗАРКЕВИЧ,
із зони АТО

ВИХОВУЄМО ПАТРІОТІВ

«НЕСКОРЕНА ДУША КОЗАЦЬКОГО КОРІННЯ»

Під такою назвою у Львівському державному палаці естетичного виховання учнівської молоді відбувся літературно-музичний вечір, присвячений нашим воїнам-захисникам, а також пам'яті тих, хто поклав свої життя за волю, незалежність і гідність України.

Метою цього заходу було не лише вшанування живих і полеглих Героїв України, а й зміцнення бойового і патріотичного духу молодого покоління. І організаторам, зокрема автору сценарію і ведучій вечора, заступнику директора палацу Ользі Жилевич, це вдалося, бо байдужих у залі не було. Глядачі — курсанти, ліцеїсти та студенти — уважно слухали й дивилися виступи своїх ровесників, які співали, танцювали і декламували як свої вірші про «Небесну сотню» та війну, так і вірші інших авторів.

На сцену піднімалися відомі львівські поети — члени Української асоціації письменників Західного регіону Людмила Пуляєва та Іван Гентош, які читали свої патріотичні вірші, чим зворушили і без того схвильований зал. До сліз щемливим і проникливим був виступ-спогад поета Івана Пазина, син якого загинув у серпні минулого року під Іловайськом.

Перед присутніми виступили і військовослужбовці, які обороняли донецький аеропорт — прапорщик Валерій Панчук та капітан Олег Керницький. Вони стримано розповіли про участь в антитерористичній операції на Сході, зазначивши, що в окопах про смерть думати ніколи, і побажали нам усім перемоги.

На завершення літературно-музичного вечора Ольга Жилевич представила глядачам та учасникам нову книгу під назвою «Вклоняємось доземно українському солдату», видану колективом Центрального друкованого органу Міністерства оборони України «Народна армія», і порадила всім її прочитати.

Людмила ЧИЖОВИЧ,
Львів

«ПЕКЕЛЬНИЙ АЕРОПОРТ»

НЕ ВИТРИМАЛИ МЕТАЛ І БЕТОН, А «КІБОРГИ» ВИТРИМАЛИ!

Автор фотовиставки «Пекельний аеропорт», відомий журналіст і фотокореспондент газети «Los Angeles Times» Сергій Лойко намагався відобразити захисників донецького аеропорту, яких супротивники назвали «кіборгами». Всі вони стали символом незламності духу, прикладом мужності, героїзму та відваги для багатьох наших співвітчизників.

Серед них — миколаївський «кіборг» Сергій Танасов **(на знімку)**, образ якого після публікації фотографії Сергія Лойка в «Los Angeles Times» став обличчям всіх захисників донецького аеропорту. Обидва Сергії здружилися саме в «пекельному аеропорту». Тому Лойко не міг не відгукнутися на ідею Танасова провести в Миколаєві виставку своїх робіт.

Миколаївці побачили трохи більше півсотні фотографій, більшість з яких були відзняті в донецькому аеропорту, який 242 дні обороняли від російсько-терористичних загарбників українські «кіборги», а також в селі Піски, звідки захисників аеропорту підтримували вогнем.

На більшості своїх робіт фотомайстер зафіксував моменти запеклих боїв. Щоб зробити ці унікальні знімки, Сергій Лойко працював у самісінькому пеклі. Знімати доводилося з близької відстані, інакше б фото не були якісними, а користуватися фотоапаратом з довгим об'єктивом було неможливо — фотограф стає мішенню для бойовиків.

Окрім фотографій, відвідувачі виставки побачили зброю десантників, прапор воїнів-десантників, який пройшов через вогняне пекло, а також видану волонтерами каску Сергія Танасова, яка врятувала його від снайперської кулі в аеропорту.

Сергій ДАНИЛЕНКО,
Миколаїв

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Реєстраційне свідоцтво КВ № 2026 від 25.06.1996 р.
Передплатний індекс – 68618

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега–Поліграф» (м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14).
Наклад 20182
Ціна вроздріб – договірна
Зам. № 40628

ТВО головного редактора Анатолій МАРКЕВИЧ
Відділ передплати: тел.: 0(44) 489 50 12

Черговий по номеру — Вадим КОВАЛЬОВ
Провідний літературний співробітник — Наталія ШАРОЙКО

Адреса редакції: вул. Мельникова, 24, м. Київ, МСП, 04655
e-mail: n_army@army.kiev.ua
http://www.narodka.com.ua
Pp - Реклама редакції (подається безкоштовно)
P - Реклама платна